



Nie ma stópki tak małej, by nie mogła zostawić śladu

**Ciąża i narodziny są niezwykłą podróżą.
Ten zadziwiający czas w życiu pełen jest
tajemnic, nadziei, radości, cudów.**

Ale jest i inny aspekt ciąży i porodu. Niektóre rodziny trafiają w tej podróży w miejsce, w które nie spodziewały się trafić. Gdy dziecko umiera, wali się świat. Zagubienie, smutek, lęk i niepewność są nie do wypowiedzenia. Miejsce spodziewanej radości zajmuje rozpacz.

W tym trudnym czasie rodzicom nie jest łatwo przewidzieć, co może im pomóc w procesie zdrowienia w przyszłości i pomyśleć, by sfotografować utracone dziecko zapewne nie będzie pierwszym, który przyjdzie im do głowy. **Stowarzyszenie Rodziców po Poronieniu** proponuje im wykonanie profesjonalnych, pięknych, pełnych współczucia i zrozumienia dla tragedii fotografii pożegnalnych ich dziecka. Umiejętnie wykonane zdjęcia stanowią ważną część procesu zdrowienia rodziców. Pozwalają im uczcić pamięć i opłakać swoje dzieci oraz podzielić się z innymi świadomością ich krótkiego życia.

Stowarzyszenie Rodziców po Poronieniu jest organizacją non-profit, której celem jest niesienie pomocy rodzicom po poronieniu oraz ich bliskim. Pożegnalne zdjęcia są całkowicie nieodpłatne. Kontakt z osobą koordynującą pracę fotografów: (0) 508 311 914. Kontakt ze Stowarzyszeniem: poczta@poronienie.pl

www.poronienie.pl

Poronienie, poród przedwczesny to dla kobiety strata dziecka, śmierć bliskiej osoby, którą nosiła w swoim łonie. Jest to przeżycie bardzo silne, pociąga za sobą ból fizyczny i psychiczny, stwarza męczące poczucie pustki i przeogromnej tęsknoty. Proces żałoby trwa około roku, przy czym pierwsze dni i tygodnie są najtrudniejsze.

Co można zrobić, aby kobiecie w takim momencie było łatwiej?

- **Uszanujmy fakt śmierci osoby** – bez względu na to, w którym tygodniu ciąży była kobieta, ból straty jest ogromny, nie ma znaczenia, czy dziecko miało 8, 12 czy 22 lub 36 tygodni.
- **Pozwólmy wyrazić kobiecie to, co czuje.** Nie zaprzeczajmy, nie pocieszajmy, bo nie sposób znaleźć słów, które mogłyby przynieść ukojenie. Pozwólmy płakać, smucić się, pytać *dlaczego i co się stało*. Uszanujmy prawo do żałoby.
- **Mówmy o dziecku imieniem,** które nadali rodzice. Mówmy i myślmy o nim jak o osobie.
- **Umożliwmy pożegnanie się z dzieckiem** – warto zapytać matkę, czy chce zobaczyć swoje dziecko. Bardzo wiele kobiet *nie widzi* deformacji dziecka, dla niej jej dziecko jest piękne i ona jest gotowa je pokochać. Każde utracone dziecko można pokazać matce. Decyzja o tym fakcie należy do rodziców.
- **Umożliwmy zachowanie pamiątek związanych z dzieckiem.** Każde zdjęcie (nawet zapis podczas USG), każdy dowód na istnienie dziecka jest wartością dla jego rodziców. Jest dowodem na istnienie dziecka i sprzyja rozstawaniu się z dzieckiem i przeżywaniu żałoby. Jest także dowodem szacunku wobec małej istoty, która odeszła. Może to być odcisk małej stópki na kartce papieru. Coś, co wymaga niewiele wysiłku, a w niezwykle sposób wpływa na zdrowienie pacjentek po stracie dziecka.

Izabela Barton - Smoczyńska – psycholog, autorka poradnika dla osób po stracie dziecka „O dziecku, które odwróciło się na pięcie” (2006)